

Lena Valenová

JEDINEČNÝ
INTERAKTIVNÍ
YOUNG ADULT
ROMÁN

Cool Girl!

● — pointa

Cool Girl!

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Lena Valenová

Cool Girl! – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

Cool Girl!

Lena Valenová

© Lena Valenová, 2019

ISBN 978-80-88335-28-3 tištěná kniha

ISBN 978-80-883-3529-0 ePub

ISBN 978-80-883-3530-6 Mobi

ISBN 978-80-883-3531-3 PDF

Lena Valenová

Cool Girl!

● ■ pointa

2019

Předmluva

Období dospívání je komplikované samo o sobě, natož když probíhá pod permanentním tlakem online prostředí. Sociální sítě a internet kontrolují náš život, diktují nám, jak bychom se měli chovat, vypadat, co si myslet. Nastavují mnohdy nereálné laťky. Necháváme se strhnout názory lidí, kteří o nás ve skutečnosti nic nevědí. Žijeme v době, kdy je počet sledujících důležitější než schopnosti a talent a kdy daleko lépe prodává neštěstí nebo kontroverze. Globální komunikační prostor nám však zároveň nabízí nekonečné možnosti, jak dát světu o sobě a svých schopnostech vědět. I o tom je tenhle příběh.

Vaše Lena Valenová

První část

**sem
tam**

Tohle je poprvé v historii Cool Girl!, kdy se něco takového stalo. Proč z toho teda dělají takový humbuk?

Na účtu pořadatelů bylo včera hlášení, že se do budoucna chystají udělat pár opatření, aby se nic podobného neopakovalo.

To by mě zajímalo, jak to chtějí udělat.

Titulek v dnešních Novinkách: „Je to vůbec etické, ptají se mnozí rodiče.“ Hahaha!

Měli by posunout hranici pro účast až na osmnáct let.

Prý jí už bylo osmnáct.

Tak možná na dvacet?

To není o věku.

Všichni účastníci podobných soutěží by měli nejdřív projít psychotesty.

Slyšela jsem, že v příštím ročníku budou soutěžit kluci.

Kluci? V soutěži s názvem Cool Girl!? Tady už pokulhává základní logické myšlení @enima528! A pak že není jednoduchý šířit falešný zprávy...

Proč se do takové soutěže vůbec hlásí labilní holky?

Chtěla bych vidět tebe, jak bys takový tlak ustál.

Jak to s ní vůbec vypadá?

A to si udělala sama?

Blbka. Hlásí se do soutěže a pak neunes trochu kritiky.

Idiote! Neviděls snad, co na ni vytáhli? Taková podpásovka! Vždyť za to vůbec nemohla! Bylo mi jí hned líto. Nevím, co bych na jejím místě dělala. Měla jsem sice jinou favoritku, ale nakonec jsem poslala hlas právě jí.

Taky jsem jí poslala hlas. Ze všech mi připadala nejsympatičtější. Chudák holka...

Proč se teda hlásí do reality show? Přímo si o to říkala!

Co tím chceš říct, že si o to přímo říkala?

O čem asi tahle soutěž je, trubko!

Komu říkáš trubko, hulváte!

S omezcem opravdu nemá smysl diskutovat, takže adios!

V každém případě, pokud změní pravidla, tak už to nebude taková sranda. Nakonec z toho zbude jen nějaký sterilní odvar středoškolský taškařice. Už se na to nebudu dívat.

Vždyť je to celý nedůstojný! Měli to zakázat už dávno!

Nikdo ji k účasti nenutil. Honila se za slávou a penězma a takhle dopadla.

Ještě řekni, že to byla její vina.

A čím asi? Teď kvůli ní musí měnit pravidla. Nána jedna pitomá!

To je teda názor! Inteligence z tebe přímo sálá!

To jí spíš chybělo dostatečný IQ a soudnost, když se do takový soutěže hlásila.

A není to právě o tom? Proč se tu všichni najednou tak diví, když je to právě na podobný kontroverzi celý postavený?

Přesně! Všichni najednou dělají chytrý, a přitom celý dny seděli u PC, hlasovali a komentovali jako diví!

Lidi jsou pokrytci, to nevíš?

1

„TINO, co je tvým největším snem?“

„Chci vyhrát mistrovství republiky ve společenských tancích. To je můj největší sen... Také se dostat na práva. Chci jednou pomáhat potřebným.“

Kamera zabrala detail pohledu modrých očí zvýrazněných černou konturovací tužkou. Následně se zase lehce kostrbatě oddálila.

„Jaký je tvůj cíl na příští tři měsíce?“

„S tanečním partnerem Igorem jsme se na poslední soutěži probojovali do finále a na postup do vyšší kategorie nám chybí už jen účast na jedné jediné soutěži. Nicméně mým cílem je během následujících tří měsíců postoupit ještě o jednu kategorii výš, tedy z B do M. Jo a také vyznamenání. Na konci roku. Abych se příští rok dostala na ta práva.“

„Kdo je tvojí největší inspirací?“

„Moje máma. Rozhodně. Je to ta nejsilnější žena, kterou znám.“

„Jak důležitou roli hraje ve tvém životě rodina?“

„Obrovskou. Myslím... Tedy... Obrovskou. Skutečně. Rodiče se sice rozvedli, když jsem byla ještě na základní škole, ale oba jsou mi velkou oporou. Obdivuju je i za to, jak skvěle dokázali

překlenout období rozchodu. I dneska spolu vycházejí skvěle. Myslím...”

„Máš přítele?”

„To tam je taky?”

„Ne, to jsem si teď vymyslela.”

„Kolik ještě otázek?”

„Blížíme se ke konci.”

„Super. Už dostávám křeč. Jak to zatím vypadá?” Tina si poposedla. Vědomě stáhla lopatky vzad, aby se narovнала a nepůsobila shrbeně. Nasadila široký úsměv a pokývla krátce na Martu, která seděla naproti ní ve stejném tureckém posedu s telefonem v ruce a natáčela ji při odpovědích. Před sebou měla položené desky se seznamem otázek, do kterého sem tam po očku nakoukla.

„Dobře. Tak poslední: „Proč ses přihlásila do Cool Girl!? Proč si myslíš, že zrovna ty bys měla vyhrát?”

Tininy modré oči se zešíroka rozzářily. „Prachy,” vybafla. „Potřebuju nový taneční šaty. Do vyšší kategorie rozhodně nemůžu s těma starýma. Boty mám už taky prošoupaný... A ještě k tomu pár tisíc na trenéry! Jo a ze zbytku bych si mohla koupit auto. Červený. Středně velký, abych s ním uměla couvat. V létě si chci udělat řidičák, tak by se rozhodně hodilo. Taky nutně potřebuju nový telefon! Ale to bych asi už vůbec říkat neměla,” zahihňala se.

„Proč ne? Tanec je velmi náročný koníček, jak z hlediska času, tak peněz. Jsi studentka. Tvoje finanční motivace není nic špatného,” řekla Marta distingovaným hlasem a volnou rukou mávla lадně do prostoru.

„Když myslíš... Takže,” Tina nasadila zářivý úsměv, „tanec je náročný koníček... Jakže to bylo?” Marta krátce obrátila oči v sloup a znovu zopakovala předchozí frázi. „Jo, mám to,” Tina ji zastavila gestem ruky. „Tak znova. Foták, jedem!”

„Tak to byl pěkněj voprúz. Takový otázky,“ Tina zakroutila hlavou. V malém, kulatém zrcátku si prohlížela rty po novém nánosu tmavě červené rtěnky. Špulila je přitom ze strany na stranu.

„Poměrně předvídatelný. Čekala jsem, že budou nápaditější. Zákeřnější. Spíš to vypadá, že si s tím moc práce nedali,“ ušklíbla se Marta. Pohlédla na Tinu. Měla dojem, že ji vůbec nevnímá. Nic na její slova neřekla a v zrcátku teď pro změnu zkoumala vlasy na temeni hlavy. Od pěšinky uprostřed měla na obě strany zapletené úzké copy, které dnes vzadu v půlce hlavy svázala gumičkou do culíku. Vlasy pod nimi pak nechala volně rozpuštěné. Byla to jedna z mnoha variant jejího originálního účesu. Vymyslela ho na letním táboře v osmé třídě a postupem času se stal její nedílnou součástí. Vždycky měla potřebu se odlišit. Jak sama z legrace říkala, ulehčovala tak práci tomu, kdo by podle ní chtěl jednou navrhnout komiksovou nebo filmovou postavu. V Tininých představách byla kombinací Wonder Woman, Buffy, přemožitelky upírů, a Katniss Everdeen. Neohrožená, mrštná a za všech okolností stylová kick ass girl. Image přitom vždycky hrála prim.

„Měla bych se zase objednat ke kadeřnici, už mi to pěkně odrůstá, co?“ pravila po chvíli.

„Necháš si zase stejnou červeň, nebo se vrátíš k zrzavý?“

„Asi zatím nechám tuhle barvu, co myslíš?“

„Jo, mně se líbí,“ přikývla Marta.

„Taky bys měla vlasy oživit nějakým melírem,“ Tina zúžila oči a zkoumavě přejela po Martiných polodlouhých vlasech sepnutých vzadu do culíku.

„Kdepak. Chci zůstat u přirozený barvy. Taky mi vyhovuje, že vlasy jen stáhnu a je to! Žádná práce. Je to pohodlný a při běhu nanejvýš praktický!“ odvětila Marta s úsměvem.

„Úplná Betty od Archieho!“ neodpustila si poznamenat Tina. „Kašlu na praktičnost. Jsem pro eleganci,“ zvolala vzápětí. Po celou dobu natáčení se snažila držet rovná záda a vztyčenou hlavu, teď měla nutkavou potřebu udělat pravý opak. Krátce se protáhla.

„Ten cíl bych možná měla ještě zvážit, co myslíš? Soutěž je za tři měsíce a získat s Igorem emka za tak krátkou dobu se rovná téměř zázraku,“ nakrabilala nos a přimhouřila oči, jako by se snažila o rychlou analýzu možností.

„Vždyť tančíte krásně,“ namítla Marta.

„Z laického pohledu možná. Ale každý, kdo tomu jen trochu rozumí, vidí, že Igor občas nedošlapuje, v tangu má málo ostrý přísun a v záklonech mi nedělá dostatečně stabilní oporu!“

„Ok, rozumím.“ Marta zvedla ruce, jako že se vzdává. Sama poté na Tinu namířila ukazovák. „Pravidla říkají, že cíl musí být měřitelný, jasně specifikovaný a má se týkat činnosti nám blízké. Co myslíš, že bych si v tom případě měla vybrat já?“

„Zaběhnout osmistovku pod dvě a půl minuty?“

„To jsem zaběhla už dávno...“

„Tak to pardon... Tak co třeba kvalifikaci na Evropský olympijský festival mládeže? Stejně na něj poslední měsíce trénuješ a o ničem jiném de facto ani nemluvíš...“

„Jo, o tom můžu zauvažovat... Jenže co když jí nedosáhnu, co pak?“

„Pá pá, výhro! Což mi připomíná, že chci vyhrát. Takže víš co? Nechám ty dvě kategorie. Je to ambiciózní, ale pořád ještě dosažitelný. Chci to uhrát na trojnásobný body. Tak to zkus taky! Když si dáš něco moc lehkýho, tak toho sice dosáhneš raz dva, ale bude za to minimum bodů. Takhle navíc ukážu, že se nebojím riskovat.“

„Vždycky platí, lepší něco než nic, nebo ne?“

„Na to lze odpovědět jenom otázkou: „Je důležité vyhrát, nebo zúčastnit se?““

„Jo, dostala jsi mě!“ usmála se Marta.

Tina se zavrtěla. „Jak jsem při tom vůbec vypadala? Znělo to pozitivně energicky? Co ta odpověď s těmi sny? Neměla bych ještě něco přidat? Chci, abych vyzněla ambiciózně, ale zase ne chvástavě. Inteligentně, ale sympaticky, rozumíš mi, ne?“ Marta jako na povel přitakala. Zároveň se snažila představit si ambiciózně nechvástavou odpověď. Navíc netušila, jak by sama měla na takovou otázku reagovat. Před kamerou, před kterou ji následně Tina strčila, se cítila jako při zkoušení z fyziky. Jediné, co jí svištělo myslí, byla různá synonyma totálního okna. Prázdnost? Bílé nic? Zamlženo. Vyjedené. Houby bez octa. Vesmírné absolutno? Dvakrát se zhluboka nadechla. Najednou jí došla nejen slova, ale i jakékoli nápady.

„Uf, to budou zase hodiny střihání,“ pronesla Tina po zhlédnutí jednotlivých záběrů. „Tahle fáze mě vůbec nebaví,“ protáhla obličej. „Měla jsem si vzít jiný top. V té modré vypadám moc bledě, nezdá se ti? Nejradši bych to celý přetočila. Jenže to bychom už nestihly deadline,“ dodala rychle při pohledu na Martin zděšený výraz.

„Že ti to za tu námahu stojí,“ zakroutila hlavou.

„Že nám to za to stojí,“ opravila ji Tina. „A nesnaž se z toho zase vykrotit,“ varovala ji se zdviženým prstem.

„Je fakt, že výhra by se mi taky hodila,“ ušklíbala se Marta nad jedinou motivací, kvůli které se do soutěže internetové hudební stanice DemoTV nakonec přihlásila.

„No vidíš,“ řekla Tina s uspokojením.

„Stejně, jaká je pravděpodobnost, že vyberou jednu z nás? Nebo dokonce obě? Počítala jsem to a vychází to nějak mezi jedna ku tisíc dvě stě až tisíc tři sta padesát.

„No vidíš, nějaká pravděpodobnost tam tedy je!“ namítla Tina a Marta jen zalapala po dechu. „Jo. Je. Nula celá nula nula nula! A na dalších desetinných místech už vůbec nezáleží. I kdyby to byly samý devítky!“

Jakmile se malá ručička na hodinkách přiblížila ke čtvrté, Tina začala balit. Hned po natáčení s Martou běžela na metro. Měla štěstí. Našla snad poslední volné sedadlo v soupravě, na které okamžitě s hlasitým povzdechem zaplula. Vyndala z batohu knížku ze seznamu povinné školní četby, ale místo do jejích stránek se zadívala na protější reklamní poutač. Se zasněným pohledem se zastavila na nabídce cestovní kanceláře na prodloužené víkendy po Evropě. Byl tam i obrázek Big Benu. Londýn byl její dávný sen. Rodiče jí slíbili cestu za úspěšnou maturitu. Jenže to už jí slíbili i k jejím patnáctinám a skutek utek. Vždycky do toho něco přišlo. Vždycky si našli nějakou výmluvu, proč to odložit. Nemohla se proto dočkat, až bude mít dostatek prostředků a zařídí si všechno sama. Až se nikoho nebude muset o nic prosit.

V zamyšlení ani nepostřehla, že metro zastavilo v její cílové stanici. Než se vzpamatovala, bylo už pozdě. „Sakra,“ zasyčela a rozmáchla ruce do stran. Lidé v soupravě se po ní krátce ohlédli. Raději vstala a počkala u dveří. Jen co se začaly v následující stanici pomalu otvírat, okamžitě z nich vystartovala. Ještěže měla díky taneční průpravě v malíčku ladné vyhýbání se tělesům pohybujícím se všemi směry. Udělala dva rychlé úkroky stranou, aby se vyhnula muži s výraznou zelenou kravatou, prudká otáčka doprava a hned poté doleva. Základní tangový krok, jeden krátký zpátky, aby se nestřetla s bagetou, kterou za chůze ukusovala holka v tmavém kabátě. Teď pravým bokem postranní přísuny, mírné prohnutí zad, aby do ní nenarazila rozmáchlá ruka malé školačky, a rychlé proklouznutí mezi dvěma diskutujícími dámami. Než ale Tina stačila přeběhnout

zaplněné nástupiště, dveře protějšího metra se jí zavřely přímo před nosem. Ten kluk, který v nich stál, se jí ani nesnažil pomoci. Přitom její snahu musel vidět. Nabyla dokonce dojmu, že si její marný boj a překotné kličkování mezi cestujícími škodolibě vychutnal.

Tina za odjíždějící soupravou vyplázla jazyk. „Sakra,“ zaklela při pohledu na hodinky. Zase přijde na trénink pozdě. Nejenže bude muset zvonit u vchodových dveří, ale někdo pak dostane za úkol jít jí otevřít. Jejich trenér si přitom potrpěl na dochvilnost. A pak ten Igorův pohoršený pohled... Když přišla minule o deset minut později kvůli výluce metra, půlku tréninku strávil laškováním s Romanou a na ni se sotva podíval. Nechápala, proč takové drahoty, a vůbec, jak ho jen mohlo napadnout, že ji chvilkovým nezájmem bůhvíjak ztrestá? Vždyť nakonec o nic nepřišla. Kdyby chyběla půlku tréninku, nedivila by se. Ale deset minut?

Jenže tentokrát to bude víc než to. Ještěže se v nedělní soutěži dostali do finále. Igor byl sice zklamaný, že nezískali vyšší třídu už tehdy, ale finále se také počítalo. Tina byla s jejich výkonem naprosto spokojená. Koneckonců nemohli za to, že se soutěže zúčastnilo jen patnáct párů, a oni tak nedosáhli na potřebný počet bodů. Igor si i přesto po skončení soutěže neodpustil poznámku, že měli jet raději do Brna. Jenže to by museli tříhodinovou cestu z Prahy platit sami a to se pro změnu nechťelo Tině. Už takhle měla napnutý rozpočet.

Tina, celá udýchaná, dorazila k brance plotu, za kterým se nacházel pozemek místní základní školy, v jejíž tělocvičně probíhaly taneční tréninky. Spěšně zazvonila na zvonek. „No tak,“ zašeptala. Zúžila oči a pohledem hypnotizovala vchodové dveře do rozlehlé přízemní budovy. Po chvíli čekání a nervózního přešlapování na místě se dočkala. „Ahoj,“ zamávala na svou záchránkyni, která jí přišla otevřít. Anežka byla sice o pět let

mladší, ale svým tanečním projevem strčila mnohé starší tanečnice do kapsy. I Tina nad jejími výkony často uznale pokyvovala hlavou. Mrštnost, s jakou dělala výkopy v jivu, jí i tiše záviděla. „Přišla jsem taky pozdě,“ poznamenala a tím i zodpověděla nevyřčenou otázku, proč zrovna na ni padl los při otvírání dveří pro další opozdilce.

„Co je dneska na programu?“ vyzvíдалa hned Tina.

„Valčík,“ zazubila se Anežka a poskokovým krokem se vydala k sálu, ze kterého se linula do prostoru dlouhé chodby hudba v tříčtvrtečním rytmu.

„Super,“ povzdychla si Tina a přidala do kroku.

Z deseti společenských tanců to byl právě valčík, který se u ní těšil nejmenší oblibě. I přes dobrou kondici měla vždycky pocit, že na konci tance ze sebe vypustí duši. Igor po ní už párkrát hodil pohoršený pohled, když se po skončení rychlého tance rozfuněla, jak se snažila popadnout dech. V takových případech si neodpustil poznámku o urgentní nutnosti změny jídelníčku. To bylo jejich věčné téma. Igor měl pocit, že by se neměla tak nacpávat a že by měla místo knedlíků zařadit víc zeleniny a vůbec. Nejraději by z ní udělal bio-fyto tanečnici à la Romana. Většinou nad tím jen mávla rukou a jeho poznámky ignorovala. Byla přesvědčená, že ví, co dělá.

Tina si nemyslela, že má horší fyzičku než ostatní. Navíc omáčky s knedlíky milovala už odmala. Sama se držela vlastní teorie, že jí dodávají potřebnou energii, které při tanci spotřebovala trojnásobné množství. Hlídala si jen, aby nejedla minimálně dvě hodiny před tréninkem. Už měla vyzkoušeno, že s plným žaludkem nelze v žádném případě dělat prudké pohyby jako v tangu, poskakovat s lehkostí jako při quickstepu, a už vůbec se nedá točit dokola ve vídeňském valčíku. Zvláště ten se v takovém případě rovnal katastrofě. Stačilo, že jako malá pravidelně zvracela při dlouhých cestách autobusem.

V začátcích tancování se jí přitom často po otočkách motala hlava. Teprve jejich trenér Bob ji naučil řígl, jak tomu předejít. „Musíš si najít přesný bod, kam zapíšeš pohled,“ říkal jí. „S každým krokem nebo otočkou musíš pohledem přeskakovat z bodu do bodu.“ Po třech letech tréninků jí díky tomu nějaké točení doleva či doprava už nedělalo absolutně žádné problémy. Při roztáče stála nohama pevně na zemi, tělo drželo skvělý balanc a v uvolněné tváři dokázala vykouzlit široký, přirozený úsměv. Na soutěžích si dokonce s chutí dopřála i občasné koketní mrknutí na porotce, který zrovna s kamennou tváří hodnotil jejich kreace. Podobnému gestu přičítala i plný počet bodů za valčík v semifinále víkendové soutěže.

Tina vběhla do tělocvičny. Rychle se přezout, převléknout a protáhnout svaly! Okem zavadila o Igora. Stál vedle Romany a něco jí zrovna šeptal do ucha. To už ale začala hrát nanovo hudba a všichni se spořádaně rozestoupili do kruhu kolem trenéra. Tina udělala dva kvapné protahovací cviky a přistoupila k Igorovi. Právě včas. Bob je pobídl, aby se v páru připravili na další kolo vídeňského valčíku. „Sorry, metro,“ pípala jen. Zatáhla břicho, vytáhla hlavu v týlu a lehce ji odklonila.

Ráz, dva tři, dvě, dva tři.

„Máš peníze?“ zeptal se Igor, když dotančili další tanec.

„Peníze? Ježíši!“ plácla se dlaní do čela.

„Zase jsi zapomněla,“ Igor s povzdechem zakroutil hlavou.

„Sakra, promiň. Nějak mi to vypadlo z hlavy. Ve čtvrtek, slibuju!“ demonstrativně zvedla ukazovák s prostředníkem. Igor jen krátce přivřel oči a zhluboka se nadechl. Nastavil levou ruku a Tina se k němu opětovně postavila. Nádech a výdech. Při přípravném úkroku stranou se ještě víc odklonila od jeho hrudi.

Ráz, dva tři, dvě, dva tři.

„Teď dáme dvakrát waltz,“ zavelel pro změnu Bob.

„Sorry,“ procedila skrz zuby v širokém úsměvu, když udělala krok špatným směrem. Igor ani nehnul brvou. Zastavil se a poslušně se postavil do počátečního tanečního postavení. „Můžeme to sjet znovu?“ zeptala se ho po chvíli. „Nějak nemůžu chytit balanc v tý spinový otáčce.“

„Na čtvrtek jsem domluvil Boba. Může nám dát po tréninku soukromou hodinu,“ procedil Igor přes zuby v širokém úsměvu, zatímco pokračoval v pohybu vzad.

„Čtvrtek?“

„Nějaký problém?“

„V pátek máme písemku z biošky. Chci hned po tréninku pádit domů. Co příští úterý?“

Tina si soukromé hodiny s Bobem užívala. Zároveň ale dost vyčerpávaly její měsíční rozpočet. Už teď Igorovi dlužila za poslední dvě lekce a svůj peněžní závazek nechtěla ještě víc navyšovat. Nahlas by to ale nikdy nepřiznala.

Igor si dal načas, než jí odpověděl. „Ok, domluvim s ním úterý,“ vydechl, když obtančili druhou polovinu sálu. Zatočil s ní dvojitou otáčku a pokračovali v tanci.

Ráz dvě, tři, dvě dvě, tři.

„Chci nás přihlásit na sobotu do Chrudimi.“ Igor si k Tině přisedl během krátké oddychové přestávky.

„V sobotu?“

„Jo.“

„Nechtěl jsi počkat, až sjedeme s Bobem ty nové sestavy pro áčka?“

„To jo, ale v Chrudimi můžeme pořád jet ty starý a...“

„Aj,“ Tina zkřivila obličej. Vypadalo to, že se Igor rozhodl vyzkoušet, kolikrát mu za jeden trénink řekne ne! Je to snad nový způsob, jak se jí pomstít za pozdní příchod?

„Co zase,“ vydechl rezignovaně v předtuše dalšího ale.

„Sobota je fakt blbá. Musím pomoci mámě v obchodě, skoro jsem na to zapomněla. Její kolegyně si vzala volno a... Díky za připomenutí. Sorry. Příští týden, jo? Mimochodem, zítra mám schůzku s Mílou, nechávám si dělat nový šaty!“ Tina se jako vždy snažila konverzaci převést na pro ni příjemnější téma. „Přemýšlím o černý se stříbrnou. Takový jsem na nikom v áčkách letos neviděla,“ zaculila se na Igora. Chtěla ho tak obměkčit.

„Super,“ dostal ze sebe. Na víc se nezmohl.

„Tak jdeme na to! Valčík doleva!“ Sálem se ozval Bobův zvukový hlas. Igor popadl Tinu za ruku a opět zaujali taneční postavení.

„Gita tu dneska nebude?“ zeptala se ještě.

„Bob zmínil, že má něco neodkladného, proč?“

„Nic, jen jsem se jí chtěla na něco zeptat,“ pípla. Zavřela pusku, nasadila úsměv a následovala Igora v synchronizovaném pohybu do strany.

Ráz, dva tři, dva, dva tři.

„Přišel včera. Můj nový nejlepší kamarád! Hned jsem ho musela vyzkoušet!“ Tina se zazubila na Martu a štěstím se až zatetelila. Pak třikrát s našpulenými rty políbila růžové pouzdro s novým telefonem. Od okamžiku, kdy ho poprvé držela v ruce, se s ním chtěla všem pochlubit.

„Wow, tak to jsi první. Ve třídě rozhodně,“ řekla uznale Soňa, která s nimi seděla u stolku v kavárně. Naklonila se nad kelímek před sebou a srkla si brčkem ledového latté. Pramen světlých vlasů jí přitom spadl do tváře. „Očekávám ho příští týden,“ řekla poté, co jedním tahem navrátila pramen zpátky za ucho, a ná-

sledně natáhla ruku k Tinině nové hračce. Ta ji kvapně stáhla a přitiskla si telefon k hrudi. „Tak si ho nech. Chtěla jsem se jen podívat,“ odfrkla Soňa.

„Že vás to baví, takhle za ně utrácet. Za půl roku už je bude mít každý trouba a za rok budou o polovinu levnější!“ Marta nikdy nechápala to jejich nadšení pro nové technologie.

„Jo, ale za rok, zlatá Marti, za rok já budu zase někde jinde. Zase o krok vpřed!“ pravila prorocky Tina a s uspokojením se zády zapřela do opěradla kavárenského křesílka.

„Ahoj mami,“ Tina si stoupla mezi dveře do kuchyně a opřela se ramenem o futro. Sledovala přitom matku, jak dřevěnou vařečkou v jedné ruce míchá masovou směs v hluboké nerezové pánvi a druhou rukou šmátrá v policice napravo od spuštěné digestoře.

„Kuřecí čína,“ řekla, aniž by na dceru pohlédla. „Já vím, už podruhé tento týden a snad popáté v tomhle měsíci. Je to ale to nejrychlejší, co můžu teď udělat,“ dodala omluvným hlasem, přestože Tina vlastně nic nenamítala. Dochutila směs na pánvi, na vařečku nabrala kousek masa, krátce na něj foukla a teprve pak se do něj opatrně zakousla. Na vteřinu zavřela oči a v puse několikrát sousto přežvýkala. „To by šlo,“ řekla si pro sebe a znovu směs na pánvi zamíchala.

„Mně čína chutná,“ pokrčila Tina rameny. S mámou chtěla mluvit o něčem jiném než o večeři. Jen pořád nevěděla, jak dané téma načít. Neznala nic horšího než žádat ji o peníze. Ke všemu to bylo už podruhé za poslední měsíc. Teď je ale opravdu nezbytně potřebovala, veškeré úspory totiž padly na nový telefon. To ale mámě přiznat nemohla, nepochopila by to. Byla z jiné generace. Často od ní slýchávala historky, jaké to bylo vyrůstat bez telefonu, internetu a vůbec. Tina pak z toho akorát nabyla dojmu, že než se narodila, existovala kolem jakási zvláštní doba kamenná. Ke všemu se prý nikdo nemohl hnout z místa a vyces-

tovat, kam chtěl. Takže notabene žili všichni v jakési ohradě. Tak si to alespoň Tina sama představovala. Nijak zvlášť se tím ale nezabývala, minulost ji nezajímala. Historie byla jen nudným předmětem ve škole, na který se musela vždýcky nabíflovat spoustu jmen a čísel. Naštěstí na to měla pamatováka a sem tam si před písemkou vyrobila i šikovný, a hlavně nenápadný tahák.

Ted' sbírala odvahu k nevyhnutelnému rozhovoru. Než se však k něčemu odhodlala, její máma odstavila pánev na dřevěné prkénko vedle sporáku a začala vyndávat talíře z horní skříňky. Hlavou kývla na Tinu, aby je od ní převzala a položila je na kuchyňskou desku.

„Chceš hodně, nebo málo?“ zeptala se jí s vařečkou v ruce poté, co si nandala na vlastní talíř.

„Tak akorát,“ pípla Tina. Ze zadní kapsy u kalhot vytáhla telefon a narychlo udělala dvě fotky. Pak popadla talíř a šouravým krokem se doploužila k malému jídelnímu stolu v rohu kuchyně. Než se pustila do připravené večeře, napsala k vybrané fotce i komentář.

„Pak si nestěžuj, že je to studené,“ okomentovala její počínání máma, která zasedla naproti ní.

„Nebudu,“ odpověděla na půl pusy s pohledem zabořeným do malého displeje.

„Hlavně si dávej pozor, abys toho nesdílela příliš. Jedna kolegyně tuhle přišla s tím, že dcera její sousedky takhle...“

„Neboj,“ skočila jí Tina do řeči. „Napsala jsem tam: super čína od mojí milované maminky!“ strčila jí telefon s fotkou pod nos. „Hahtagkurecijenejlepsi. A hele, tři vteřiny a už tři lajky.“ Zazubila se ještě s pohledem na telefon. „Hahtagvystydneto,“ oplatila jí stejným tónem máma a obě se tomu zasmály.

Nakonec Tina nechala mámu vyptat se jí nejdřív na školu, trénink a vše, co se stalo od minulé večeře. Jako obvykle byla maximálně sdílná. Jakmile zabrousila na program víkendu, okamži-

tě v tom spatřila příležitost, jak nadhodit téma, které ji osobně v tu chvíli zajímalo nejvíc. Peníze.

„Hele, když už ti budu pomáhat v obchodě,“ začala zvolna. „Mohla bych za to dostat třeba i nějakou výplatu nebo tak něco?“

„Výplatu? To, že máš denně nachystanou večeři a vozím tě, kam si umaneš, ti nestačí?“ Tinina máma povytáhla obočí.

„No tak, mami. Nechci přece peníze za nic, ale za pomoc. Za práci. Jinak si budu muset najít opravdovou brigádu. A víš, že se školou a tancováním už skoro nic jinýho nestíhám.“

„Co se stalo s tvým kapesným?“

„Fuč. Teda chci říct, měli jsme teď s Igorem kvůli áčkům tréninky navíc. S Bobem. Je nejlepší, ale jak sama víš, s kvalitou roste taky cena... Příští týden chce Igor říct i Gitě a to pak bude dvojnásobná taxa. Hrozně to ale potřebujeme. Ty nové sestavy jsou boží. Jenže je v nich spousta figur, který ještě nemáme úplně zmáknutý. Benzín a zápisný na soutěžích taky něco stojí. Co ti budu povídat. Už to všechno znáš,“ udělala na mámu psí oči. Chtěla, aby s ní co nejvíc soucítila.

„Proč si neřekneš tátovi?“ zeptala se jí máma s mírně napulenou pusou.

„Tátovi?“ Tina obrátila oči v sloup. To, že jí při poslední návštěvě dal do ruky pětistovku, před mámou raději zatajila. Jako dítě rozvedených rodičů byla přesvědčená, že na to má právo. Nebyla to přece její chyba, že se jejich manželství rozpadlo a táta se znovu oženil.

„Co peníze, který ti dala babička k narozeninám?“

„Ty mám schovaný na nový šaty. V těch starých bych si v áčkách udělala tak akorát ostudu. Na téhle úrovni nenosí nikdo stejný šaty dvě sezóny po sobě.“

„No, tak to potěš,“ zděsila se Tinina máma. Jako by jí v ten moment před očima naskákaly ty ohromné částky. „Myslela jsem, že je to soutěž v tanci, a ne o nejhezčí šaty.“

„Ale mami, přece mě chápeš. Šaty jsou hrozně důležitou, přímo nepostradatelnou součástí celého toho divadla. Nechci vypadat jako chudá příbuzná,“ Tina udělala ten nejsmutnější obličej, jaký svedla.

„Dobrá, šedesát na hodinu.“

„Alespoň stovku, prosím. Ať mi to zaplatí přinejmenším ty soukromý hodiny,“ řekla prosebně.

„Tak stovku. Zůstaneš ale celých osm hodin!“

Tina chtěla něco namítnout, ale raději se kousla do jazyka. V hlavě si udělala rychlou kalkulaci. Lepší něco než nic, připomněla si. „Díky!“ spěšně mámu objala.

Celý následující den přemýšlela nad tím, jak to provést. „Jaká smůla, že Cool Girl! je až za tři měsíce,“ povzdychla si nahlas. Výhra by se jí teď rozhodně hodila. Utěšovala se alespoň tím, že pak už nebude muset podobné věci dlouho řešit. Bude si moct koupit nejen nové taneční šaty, ale mohli by se s Igorem zúčastnit i vytouženého letního soustředění v Anglii. Byla přesvědčená, že by to jejich tanec posunulo do nebývalých výšin. Raketovým postupem by pak Romaně a všem ostatním vytřela zrak. Už jen ta představa letního Londýna jí vykouzila úsměv na tváři. Okamžitě vytukala v Googlu jméno anglické metropole a začala si prohlížet galerii obrázků. Už se viděla, jak se těmi ulicemi prochází. Jenže kde teď sehnat peníze? Podívala se na nový mobil a ukazovákem přejela po hraně. Stále se leskl novotou. Otevřela složku s fotkami a začala je bezmyšlenkovitě projíždět. Zarazila se až nad snímkem, který pořídila při poslední návštěvě u otce a jeho nové rodiny. Udělala si tehdy selfie se svým sotva ročním nevlastním bratříčkem.

Tininy rodiče se rozvedli, když jí nebylo ani třináct. Z toho období jí v hlavě utkvěly dvě věci. První byl neustálý hluk z hádek a následného bouchání dveří, druhou pak všudypřítomný strach z neznámého. Ze změny. Z toho, co by se mohlo stát.

Strach z toho, že se nic nestane. Nezmění. Se zacpanýma ušima tenkrát sedávala zavřená v pokojíčku a modlila se, aby na sebe už přestali křičet. To se jí nakonec vyplnilo. Hluk najednou vystřídal hrobové ticho. Když Tinin táta odešel se dvěma kufry ze společné domácnosti, měla najednou pocit, že by měla chodit po špičkách. Zavírala za sebou tiše dveře a schody scházela pomalu, aby snad nerušila dupotem nohou. Přitom nebyl nikdo, kdo by si na to mohl stěžovat. Nikdo jiný s nimi už nebydlel.

To náhlé ticho v domě jí občas přišlo děsivé. I na mámu svého času mluvila šepem. Celé dny pak proseděla zavřená v pokoji. Neměla náladu chodit ven ani navštěvovat zájmové kroužky a setkávat se se spolužáky. Nechtěla o tom, co se u nich doma dělo, s nikým mluvit. Ani být litovaná. Chtěla být sama.

Nevěděla ani, jak se má k rodičům po rozvodu chovat. Oba se přitom před ní snažili dělat jakoby nic. Jenže sama mámu občas viděla vzlykat schoulenou v křesle v obývacím pokoji. Při každém rozhovoru s tátou pak cítila vinu, že tím mámu zrazuje. Tehdy měla jasno v tom, kdo byl za celou situaci zodpovědný. Nikdy to však tátovi nevyčetla. Nechtěla ho ztratit. Nechtěla, aby byl naštvaný i na ni.

Ve skutečnosti se ale cítila zrazená oběma. Ten rok se její život obrátil vzhůru nohama. Musela najednou předčasně dospět. Vybírat si strany. Dávat si pozor, co říká a komu. Nenáviděla ten pocit. Nenáviděla je za to. Chtěla zpátky svoje rodiče. Chtěla zpátky svůj bezstarostný život. Plný dům. Smích. Pak přišlo období, kdy doufala, že se k nim táta vrátí. Chtěla, aby mu máma odpustila, ať už to bylo cokoli. V tu dobu dávala vinu za rozbití rodiny zase hlavně jí. Nechápala, proč dělá takové drahoty. Proč prostě tátovi neřekne, aby se zase přistěhoval zpátky. Přece nemohl udělat nic tak hrozného, mínila. Ona už přece také odpustila Věrce ze sousedství, že jí v šestce zničila oblíbenou sukni. Sedla si v ní tenkrát na hromádku borůvek,

které Věrka položila na lavičku chvíli předtím. Prý to neudělala schválně. Jenže ji ani nevarovala, a to musela se stoprocentní určitostí vidět, kam Tina sedá! Fialový flek z bílé sukně pak už nešel vyprat, i když se o to její máma opravdu snažila. Tina tenkrát sukni pořádně oplakala. Dva týdny pak odmítala vzít na sebe novou, kterou jí máma koupila, a s Věrkou do konce školního roku nepromluvila.

V následné fázi pro změnu samu sebe přesvědčila, že když bude tou nejlepšší, nejhodnější dcerou, rodiče si k sobě určitě znovu najdou cestu. Mámě pomáhala, jak jen to šlo, s tátou mluvila každý den před spaním. Ve škole na ni pěli samou chválu. Mohla se přetrhnout, ale ani to nepomohlo. Dobré dva roky jí trvalo přijmout fakt rozvodu. S mámou už za tu dobu najely na vlastní rutinu. Tina měla dokonce pocit, že byla svým způsobem i šťastnější. Sama si mezi rodiči našla svou rovnováhu. Tátu vídala hlavně o víkendech a alespoň dvakrát týdně si volali. Když v patnácti začala závodně tančit, byl to on, kdo je brávil na první závody, protože máma často o sobotách a nedělích pracovala přesčasy.

Tinin táta se snažil s dcerou trávit čas, i když si našel novou známost. Zorku tenkrát představil jako kamarádku. Jenže Tina už byla dost stará na to, aby věděla, jak se věci mají. Mámy jí bylo v tu chvíli neskutečně líto. Sama nechápala, co táta na Zorce vidí. Rozhodně nebyla bůhvíjaká krasavice, postavu měla taky tak akorát. Celkově na ní nebylo nic výjimečného, ale na druhou stranu ji ničím neiritovala. Snažila se být na Tinu milá a přátelská, ale mámu se jí nahrazovat nesnažila. Možná i proto ji tak nějak časem přijala jako fakt a součást tátova nového života. Dokonce souhlasila, že jim půjde na svatbě za družičku. S mámou tohle téma raději neprobírala. O Zorce s ní nemluvila. Přišlo jí až nefér, že si táta pořídil novou rodinu a její máma byla pořád sama. I když... Ve skutečnosti se jí na tohle téma nikdy neptala. Možná to ani nechtěla vědět. S tátou nežila, a Zor-

ku tak znala jen z občasných návštěv. S mámou to bylo jiné. Nedokázala si představit, že by se k nim jednou nastěhoval nějaký cizí muž. Ze sobeckého důvodu se o mámu nechtěla dělit. Ještě ne. Už jen to, že Zorka krátce po svatbě otěhotněla, znamenalo, že táta teď rozděloval čas mezi ni a mrně. Naštěstí i Tina to už na pokraji dospělosti vnímala zase úplně jinak. Na malého Pavlíka nežárlila. Ráda ho chodila vozit. Hrála si s ním. Připadal jí legrační. Při pohledu na jeho fotku v telefonu ji proto napadla spásná myšlenka.

„Hlídání,“ vydechla. Poklepala si hranou telefonu o bradu a zešíroka se usmála. To by mohlo být skvělé dočasné řešení! Pokud jí máma mohla zaplatit za brigádníčení v obchodě, proč by jí táta se Zorkou nemohli platit za občasné hlídání Pavlíka? Vyřešila by tak dočasnou finanční krizi, oni by nemuseli shánět nikoho jiného a mohli si v poklidu užít víkendové večery ve dvou. A po tom všichni novopečení rodiče touží, nebo ne? Situace win-win, jak by dodal Tinin profesor ekonomiky.

Hned to odpoledne tátovi zavolala. Řekl, že to musí probrat se Zorkou. Pak se jí zeptal na školu a kdy jedou na příští soutěž. Čekala, že projeví víc nadšení. Na jejich místě by takovou nabídku brala raz dva. Jak se ale ukázalo, Zorce se představa, že by syna opustila byt jen na pár hodin, nikterak nezamlouvala. „Možná na jeden večer v měsíci,“ řekl jí táta do telefonu téměř omluvně.

„Můžu ho pohlídat, když si bude chtít Zorka zaskočit na kosmetiku nebo ke kadeřnici,“ nechtěla se nechat tak rychle odbýt.

„A co škola a tréninky? Zorka zmínila, že může brát Pavlíka bez problému s sebou. Nechá ho prospat v kočárku a...“

„V pohodě, tati... Byl to jen takový nápad.“

„Chybí ti peníze?“

„Ne, to ne. Jen jsem si říkala, že by bylo dobrý, abych si taky něco vydělala sama a nemusela vám pořád říkat,“ vymyslela na-

rychlo rozumnou výmluvu. Už si myslela, že vše důvtipně vyřešila, a nakonec byla zase tam, kde předtím. Nula od nuly pojde, jak by dodal její profesor matematiky.

Po víkendu Tinu čekalo další nemilé překvapení. „Slíbilas sto za hodinu! Tohle je sotva polovina,“ podívala se nechápavě na mámu, která před ni položila obálku s bankovkami.

„O tu druhou se musíš přihlásit u táty. Už dva měsíce nic neposlal!“ Tina jen otevřela pusu v nádechu, ale záhy ji zase zavřela. Tohle bylo nové. Poslední dobou se jí sice máma zdála lehce podrážděná, ale tohle? S hotovostí už přitom počítala.

„Jak neposlal?“ svraštila čelo. Tohle téma šlo vždycky zcela mimo ni.

„Minulý měsíc jsme jen tak tak vyšly. Tenhle nevím, nevím.“

„Tak proč něco slibuješ, když to pak nesplníš?“ obořila se na ni Tina. Jako by jí v tu chvíli ani plně nedocházelo, co jí tím máma vlastně říkala. Jediné, co jí utkvělo v mysli, byla ta část, která se týkala jí. Její odměna za odvedenou práci. Bylo to vůbec poprvé od rozvodu, co slyšela mámu mluvit tímhle tónem. Měla najednou vztek. Na tátu, že jí při návštěvě strčil do ruky bankovku, a přitom nezaplatil měsíční alimenty. Na mámu, že slíbila něco, co nemohla dodržet. Na oba, že byla rukojmím jejich vzájemných neshod a nedorozumění. Tina už neměla sílu to řešit. Omluvila se mámě a raději odešla do pokoje. Tam sebou plácla na postel. Obálku s bankovkami položila vedle sebe. Chtělo se jí vzteky křičet. Co teď?

Tina se rozhodla jednat. Nic jiného jí stejně nezbyvalo. Na internetu vyhledala nabídky brigád. Netušila, kde na ně vezme čas, nenadálá situace si ale vynutila nestandardní řešení.

„Hosteska,“ zašklebila se nad nejčastějším inzerátem. Vzpomněla si, jak některé spolužačky ze třídy pracovaly na různých akcích po celé Praze. Bylo to hlavně o víkendech, případně večerech. To snad zvládne i ona. Potřebovala něco stálého, ale flexibilního. Nemohla si dovolit pravidelnou pracovní dobu ani práci dopoledne, kdy měla vyučování. Hned si stáhla přihlášku a spěšně ji vyplnila.

„Předchozí praxe,“ zakabonila se. Krátce zaklonila hlavu. Nato natukala do příslušné kolonky dvě akce, o kterých se bavily spolužačky. „Snad to nikdo nebude kontrolovat,“ zadoufala nahlas. Nejdelší čas strávila výběrem fotografií. Agentura požadovala jeden obrázek postavy a druhý obličej. Vlastních fotek měla snad milion, takže rozhodnutí, kterou z nich poslat, bylo daleko těžší než vymyslet předchozí zkušenosti.

Zdálo se, že se tentokrát na Tinu přece jen usmálo štěstí. Z pracovní agentury si ji pozvali na pohovor. Naštěstí byl zrovna v den, kdy neměla odpoledne trénink. Oblékla si to nejformálnější oblečení, které našla doma ve skříni, a vlasy stáhla do úhledného culíku. Dokonce si ráno ani neupletla charakteristické postranní copy. Chtěla vypadat profesionálně, nebo se alespoň co možná nejvíc přiblížit tomu, co si pod tím pojmem představovala.

Pracovní agentura sídlila na Národní třídě. V nevelké místnosti už čekalo několik děvčat v Tinině věku. Sedla si na volnou židli v rohu. Vytištěné kopie dotazníku s průvodním dopisem svírala celou dobu v ruce a čekala, až na ni přijde řada. Žena ve středním věku si poté prohlédla její narychlo sepsaný životopis. „Co že to bylo za akci, tady?“ poukázala na Tininu vymyšlenou praxi. Zcela pohotově jí odvyprávěla to, co odposlechla od spolužačky. Zdálo se, že to ženě stačilo.

Po její levici seděla asistentka, jen o pár let starší než Tina, s nezvykle úzkým nosem a velkou pihou u jeho kořene. Byla na

tak neobvyklém místě, že se na ni zkoumavě dívala delší dobu, než bylo vhodné. Její přítomnost ji vůbec značně rozptylovala. Celou dobu něco zapisovala do kopie vyplněného dotazníku a Tina se snažila ovládat nutkání dívat se tím směrem. Nevěděla, jestli ji víc znervózňuje pohyb pera v asistentčině ruce, nebo ta zvláštní piha.

„Jak jsi časově flexibilní?“ zeptala se žena, která s ní vedla rozhovor, a Tina se snažila opětovně soustředit.

„Časově flexibilní?“

„Ano, které dny v týdnu můžeš pracovat?“

Tina semkla rty. Které dny? Skoro každý den něco měla. Pokud to nebyla škola, pak trénink, soutěže... Alespoň jednou týdně si chtěla dát sraz s kamarádkami. Zhluboka se nadechla. „Potřebujete to vědět předem, nebo to můžu upřesnit později?“ zeptala se nakonec. Žena za stolem jen lehce povytáhla obočí a její asistentka zabořila pohled do papírů před sebou. Něco napsala do pravého rohu papíru a třikrát to obkroužila.

Tina byla v tu chvíli přesvědčená, že ji v žádném případě nevyberou. Překvapilo ji proto, když jí přišla druhý den zpráva, zda by mohla vzít brigádu už následující sobotu. Odpověděla téměř okamžitě. Ani nepřemýšlela nad tím, jestli něco má. Na případnou soutěž mohli jet přece i v neděli. Ještě tentýž den ji však z omylu vyvedl sám Igor. Už je totiž registroval na Pardubický střevec. Půlku tréninku s ní pak hrál bobříka mlčení. Zase jí Igorova reakce přišla naprosto přehnaná. Sám věděl, že áčka jim neutečou tak jako tak. Jeden týden sem, druhý tam. Tina teď ke všemu řešila úplně jiné starosti a brigádu opravdu nutně potřebovala. Jak jinak mohla zaplatit všechny ty cesty a tréninky?

„Čus, jak to jde?“ Tina na poslední chvíli doběhla autobus. Jen co vběhla dovnitř, stanula tváří v tvář Romaně.

„V pohodě. Byli jste v Pardubicích?“

„Kdepak,“ Tina zakroutila hlavou. „Necháme to, až sjedeme s Bobem všechny nové sestavy. Nechceme v nové třídě vypadnout hned v prvním kole, nedej bože odjet bez bodu,“ obrátila oči v sloup. Nechtěla přiznat, že místo aby tančila na soutěži, osm hodin mrzla coby hosteska u regálů s mléčnými výrobky. „Co vy?“ zeptala se raději.

Romana jen pokrčila rameny. Odpověď Tinu stejně ve skutečnosti ani nezajímala. Moc dobře věděla, že Romanin taneční partner není žádné terno. Divila se, že s ním ještě pořád tančí. Byla přesvědčená, že má na lepšího.

„Míla už mi poslala návrhy šatů, chceš je vidět?“ Tina přímo umírala touhou se pochlubit. Z návrhů byla nadšená a celý den nad nimi přemítala. Nečekala na reakci a rovnou dala Romaně prohlédnout tužkové nákresy. „Budou černý. Teda černo-stříbrný. Míla mi už ukazovala látku. Teď ještě musíme vybrat střih. Rozhoduju se mezi prvními a třetími. Co ty myslíš? I když ty druhý taky nejsou špatný. Fakt nevím... To je hrozný! Já si snad nevyberu,“ zakroutila hlavou. Společně pak vystoupily na zastávce a odebraly se k budově školy, ve které se konaly taneční tréninky.

„Wow,“ Tina zůstala stát a s otevřenou pusou zírala na tanečnický uprostřed sálu. Nebyla sama, kdo se zatajeným dechem pozoroval jejich ladný prostorový pohyb po parketu. Když dotančili, ozval se krátký potlesk a pár hvízdnutí.

„Jste jako pár snů,“ vydechla Tina, když si Gita přišla k židlím, kde měli svršky, pro lahev vody. Jen se na ni krátce usmála. „Ne, vážně, neznám dokonalejší pár, než jste vy dva,“ pokračovala obdivně Tina. Chtěla se s Gitou domluvit na další soukromé hodině pro sebe a Igora. Měla pocit, že by jim prospěl ženský pohled. Hodiny s Bobem se jí líbily, ale občas se jí zdálo, že věnuje víc času Igorovi než jí.

Gita byla jejím vzorem. Byla krásná, vtipná a vždy dobře naladěná. K tomu pracovala v advokátní kanceláři, což byl i Ti-

nin sen, a s Bobem tvořili naprosto bezchybný pár. Na parketu i v soukromí. Všichni členové taneční školy se byli dokonce podívat na jejich svatební obřad minulé léto v Kunratickém zámku. Na večerní posvatební party u bazénu se pak Tina zapletla s Jannisem, tanečníkem z klubu, který tam zapíjel žal snad už z desátého rozchodu s přítelkyní a taneční partnerkou v jedné osobě. Tina se poté zapřísáhla, že si už nikdy s žádným tanečníkem takhle blbě nezačne. A už vůbec ne s někým, kdo chodil s holkou, kterou by znala, byť jen vzdáleně. Ty dva týdny, kdy na ni jeho bývalá přítelkyně házela nenávistné pohledy, jí bohatě stačily. Vždyť se jí Jannis ani nijak zvlášť nelíbil, sama to nechápala. Jenže i na ni v tak romantický den přišla sebelítostná, porozchodová nálada. Honza byl její první velkou láskou, ale ke konci vztahu už i její zamilovanost tak nějak vyprchala. Při pohledu na rozzářené, zamilované obličejy Boba a Gity si však i ona v duchu posteskla. V koutku duše chtěla najít někoho, s kým by mohla mít stejně dokonalý vztah. Pořád ještě věřila na lásku a osudovost, i když to zrovna jejím rodičům nevyšlo. Nebo možná právě proto.

„Máš?“

Igor ji vyrušil ze zamyšlení. „Co?“

„Neříkala jsi, že...“

„Krucí. Peníze!“ Tina se kousla do spodního rtu. „Sorry! Zapomněla jsem vybrat hotovost. A to jsem si to celý den připomínala. Pak jsem se ale s Romanou zakecala v autobusu a... Příště, jo?“ zamrkala.

Igor si jen nahlas povzdychl a raději se k ní otočil zády. „Sakra,“ zasyčela. Vždyť dělala, co mohla. Jenže všem se zjevně zavděčit nemohla! Jako by snad byla její vina, že jí rodiče nemohli navýšit kapesné. Než se narodil Pavlík, tak tohle téma nijak zvlášť nevnímala. Šlo mimo ni. Jenže v posledních měsících se její náklady navýšily. Pomalu začínala chápat i máminu reakci

na otcovy opožděné platby. Nebyla tak jediná, kdo řešil finanční problémy...

Podle Marty měla Tina lépe hospodařit. Jenže ta všechny výdaje považovala za naprosto oprávněné a ospravedlnitelné.

„Tak musíš navýšit příjmy. Ale ne tak, že o ně budeš žádat rodiče...,“ namítla Marta.

„O co se asi snažím!“

To, že by se mohla přihlásit do soutěže Cool Girl!, ji napadlo při sledování jedné z reklam, která naskočila před přehráním hudebního videa. Tenkrát snad poprvé reklamu nechala doběhnout do konce. Do očí ji totiž praštila výherní částka pro vítězku. „Pět set tisíc. Půl milionu,“ vydechla. Ještě si to číslo pro sebe několikrát zopakovala. To by vyřešilo většinu jejích problémů! Udělala pak všechno pro to, aby prošla sítím výběru.

Jenže po posledních událostech musela Martinu radu přivést do praxe daleko rychleji. Tina se podívala na růžové pouzdro v ruce. Nový telefon potřebovala. Ten starý už s ní nestíhal držet krok. Jak sama říkala, nové aplikace nezvládal a fotky nebyly tak ostré, jak by si představovala.

V sobotu dokonce kvůli brigádě už podruhé obětovala soutěž. Osm hodin se pak musela usmívat v červené zástěře na zákazníky supermarketu kdesi na Zličíně. Zaškolovala ji Líba, ostřílená hosteska a matka dvou malých dětí. Tině chvílemi připadalo, že Líba snědla víc jogurtu než zákazníci. Když stánek uklízely a nespotřebované kelímky s jogurty vracely zpátky do bedýnek, Líba si nejprve dala několik velkých balení stranou a následně si je naskládala do poloprázdného batohu. Tina ji při jejím počínání zaraženě pozorovala. Nic na to však neřekla. Věděla, že na Líbině hodnocení bude záviset to, jestli jí příště z agentury zase zavolají.

„Tyhle jsou pro tebe,“ Líba pohodila hlavou na menší hromádku, která se jí už nikam nevešla. „Hlavně o tom nikomu neříkej,“ připomněla jí ještě. Jako by to snad chtěla rozhlásit v celostátním rozhlase, pomyslela si Tina a s nelibostí soukala jogurty do batohu. Mámě pak nečekanou nadílku vysvětlila tím, že byly součástí zaškolení. Aby ochutnala příchutě, a mohla je tak lépe prezentovat. Celá zkušenost pro ni byla spíš utrpením. To před mámou ale nepřiznala. Viděla na ní, jak ji potěšilo, že si sama našla vedlejší zdroj příjmu. Že se snaží osamostatnit se. Hledá řešení problémů.

„Jsem na tebe tak pyšná,“ řekla jí máma při jiné příležitosti a krátce, ale pevně ji objala. Tina si nepamatovala, kdy si od ní vysloužila podobné gesto. Na vteřinu ji to dojalo. Pak ji ale napadlo, že by nejspíš všichni chtěli, aby už byla dospělá. Jako by to bylo něco, na co její rodiče čekali. Nemohli se dočkat jejích osmnáctin, až dokončí školu, odejde z domova. Po takových myšlenkách si připadala jako přítěž. Teď ale nebyl čas na sebelítost. Tina musela nutně vyřešit svoji vlastní situaci. Usmívat se za malým pultíkem na zákaznice v důchodovém věku, zatímco se Líba procházela mezi regály obchodu, bylo jako za trest. Zaťala však zuby a snažila se s dámami zavést i krátkou konverzaci. Všechno, jen aby zabila čas. Byla zároveň připravená zopakovat tuhle zkušenost, kolikrát to jen bude třeba.

Slow, slow, quick quick. Slow, slow, quick quick.

Bob s Gitou jako obvykle sršeli vtipem a záviděníhodnou energií. Tina je při ukázkách jednotlivých figur do tanga zase obdivně pozorovala. Po tréninku šel Igor doprovodit Tinu k zastávce. Moc často to nedělal. Zaskočilo ji proto, když přišel s tím, že s ní potřebuje mluvit. Jako by všechno nezbytné už neprobrali během dvouhodinového tréninku.

„Tak o co jde?“ zeptala se. Čekala další pokárání ohledně nedonesených peněz, případně diskusi na téma „musíme víc trénovat“. Tu mívali pravidelně jednou za tři měsíce. Igor měl vždycky pocit, že kdyby trénovali o půl hodiny déle nebo přidali jeden den v týdnu navíc, tak by jejich výsledky na soutěžích byly mnohonásobně lepší. Tina sice jeho přesvědčení nesdílela, ale aby byl na pár týdnů klid, vždycky mu všechny návrhy odkývala. Věděla, že to vydrží maximálně týden a pak zase zajedou do předešlých kolejí. Pokaždé to tak dopadlo. Za rok a půl, co spolu tancovali, tyhle situace probíhaly podle stejného scénáře. Pokud s ní chtěl Igor probrat její dluh, byla připravená uhrazení soukromých tréninků uhrát na následující týden, až dostane výplatu za jogurtovou brigádu. V hlavě si už proto po cestě na zastávku připravovala dostatečně přesvědčivé argumenty.

„Stagnujeme,“ řekl Igor stroze. Tina povytáhla obočí. Takže druhá varianta. Navýšení tréninkových hodin, problesklo jí myslí.

„Poslední tři soutěže jsme byli ve finále a chybí nám už jen pár bodů do áček. Tomu říkáš stagnace?“ oponovala. S jeho tvrzením se vůbec neztotožňovala.

„Myslím tím, že jsme už dosáhli maxima. Jako pár.“

„To říká kdo?“

„Já. Mluvil jsem o tom i s Bobem. Také mu to tak připadá.“

„Bobovi? To ti řekl?“ Tina v úžasu otevřela pusu dokořán. Tohle bylo zcela nečekané. „Zkusím tedy najít víc času. Chápu, že tréninky třikrát až čtyřikrát týdně nejsou nic extra, ale někdo nedělá ani to!“ řekla tak, jako by mu tím prokazovala nesmírnou službu.

„Já ale nechci být jako ostatní,“ namítl.

Tinu překvapila ta jeho náhlá ambicióznost. Nikdy s ní tímhle tónem nemluvil. Možná to byl ten problém. Komunikace. Možná by se mohla na středy uvolnit na víc než jednu ho-

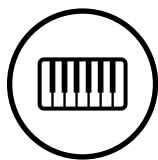
dinu. Igor pokaždé protahoval obličej, když ke konci tréninku pošilhávala po hodinkách, aby stihla autobus.

„Dobrá, středy zůstanu déle,“ řekla nakonec smířlivě.

„Nemyslím, že by to pomohlo,“ odpověděl.

„A co to tedy znamená?“ zamračila se. V hlavě jí teď zněla skladba tanga, na kterou předtím tančil Bob s Gitou. Drama. Drama. Drama.

Slow, slow, quick quick. Slow, quick quick, slow.

2

„ANET, co ty tady?“

„Sedím.“

„No, to vidím.“

„Zapomněla jsem si klíče,“ prohlásila otráveně.

„Aha,“ Olda si před ní stoupl s rukama v kapsách. Školní batoh měl ledabyle přehozený přes rameno, a než promluvil, vynadal si z levého koutku pusy párátko, které za chůze převaloval mezi zuby. „Chceš zajít k nám? Dáme kolu, můžeme zahrát nějakou hru. Anebo, ještě lépe, ukážu ti nový trik na mojí supr čupr hudební soupravě!“ povytáhl významně husté, tmavé obočí.

Než mu Anet stačila odpovédět, na rohu ulice se objevila po-starší zavalitá žena v dlouhém, tmavém, neforemném kabátě, který jí sahal těsně pod kolena. Byla ve spěchu. Kolíbala se ze strany na stranu a s otevřenou pusou, jakoby v nádechu, mávala pravou rukou jejich směrem. Kdyby ji neznali, mysleli by si, že se tím gestem snaží přivolat pomoc z obavy, že tam uprostřed ulice zkolabuje. Svoji charakteristickou chůzí vždycky Anet připomínala barevné káčátko, hračku na klíček, se kterou si hrávala, když byla malá. Také po natažení strojku podobně leg-račním způsobem ťapalo po linu v jídelním koutku a Anet byla schopná na něj hodiny fascinovaně koukat. To bylo také jediné

místo, kde se hned po prvním kroku nesvalilo na stranu a tříletá Anet jako na povel nepropukla v pláč. Její rodiče se ale poté rozhodli lino vyměnit za elegantnější dlažbu a Anet na protest vyhodila hračku přes plot na sousedovu zahradu.

„Anetko, máma mě poslala, abych ti je donesla,“ zvolala žena, když se přiblížila na doslech, a zacinkala klíči, které krátce předtím vylovila z velké kožené kabely. Bydlela jen o dva domy dál a na půl úvazku vypomáhala ve firmě Anetiny mámy.

„Jé, děkuju, paní Votrubová. Já bych klidně na mámu do pěti počkala,“ řekla a seskočila ze zeleně natřeného zábradlí plotu, který obepínal rozlehlý pozemek s patrovou vilou. Hrábla po brašně a po Oldově vzoru si ji přehodila přes rameno.

„Máma ti vzkazuje, že se zdrží.“

„Vzkazuje?“ Anet vytáhla ze zadní kapsy kalhot telefon. Neměla žádnou novou zprávu ani zmeškaný hovor.

„Nějaký problém s objednávkami. Zřejmě ještě neměla čas dát ti vědět,“ dodala paní Votrubová, když viděla její nechápavé gesto.

„Evidentně,“ ušklíbla se Anet. Vzala si od paní Votrubové klíče a mávla na Oldu.

„Hodím tašku domů, něco rychle zobnu a stavím se tak za dvacet minut, ok?“ Než vyrazila, podívala se krátce na hodinky, jako by si chtěla vyměřit přesný čas.

„Přihlásila jsem se do Cool Girl!,“ vydechla Anet, sotva se uvelebila u Oldy doma na pohovce v obývacím pokoji. „Postoupila jsem už do posledního výběrového kola.“

„No, to zírám.“ Olda jí podal chlazenou limonádu s brčkem. Anetino přiznání ale pro něj až takovou novinkou nebylo.

„Já vím, mluvila jsem o tom už tolikrát. Teď jsem to ale fakt udělala. Nechtěla jsem nic říkat, kdyby mě náhodou nevybrali.“